

спеціального дослідження, бо сленг, як соціолект є органічною частиною української мови, одним із її функціональних стилів, яким послуговуються зазвичай студенти – носії мови з відносно високим рівнем освіти[2, с. 31].

Для прикладу такі вигуки, вітання, прощання та привітання: хай! (Hi!), Хелло! (Hello), Бай! (Bye!), чірс (cheers), ХепіБьоздей (HappyBirthday), Сюрпрайз! (Surprise!), окей (okay), ноу проблемс (no problems), ноу (no), сенкс (thanks), сорі (sorry), соу світ (sosweet!), супер (super), файн (fine), кул (Cool), крейзі (Crazy), найс (Nice). [1].

Основними ознаками сленгу є: швидкозмінність, підвладність моді, нестабільність, невизначеність. Без лексикографічної фіксації сленг приречений на зникнення, оскільки сленгові номінації швидко з'являються і так само швидко зникають. Це доводить актуальність і доконечну потребу теоретичного й лексикографічного опрацювання сленгу, який останнім часом став одним з основних засобів спілкування молоді. [2, с. 32].

Список літератури

1. Лукашук Н.А. Молодіжний сленг як прояв лексичної інтерференції / науковий керівник психол., доц. Ковальчук І.В. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://naub.ua.edu.ua/2015/молодіжний-сленг-як-прояв-лесичної-ін/>
2. Шумейко А. Сучасний український сленг: конотативний аналіз / А. Шумейко // Дивослово. – 2011. – С. 31-32.
3. Ставицька Л. Арго, жаргон, сленг / Л. Ставицька. – К.: Критика, 2005. – 464 с.

*Науковий керівник: Варенко В.М.,
канд. пед. наук, доцент*

УДК 811.111 (043.2)

Савкатова А.Р.

Національний авіаційний університет, Київ

ОРАТОРСЬКЕ МИСТЕЦТВО ЗА ПРОФЕСІЙНИМ СПРЯМУВАННЯМ

Поняття «ораторське мистецтво» має декілька значень, а саме:

1) Вид професійної та громадсько-політичної діяльності, метою якої є інформування та переконування аудиторії засобами «живого слова»;

2) Мистецьке володіння словом, високий ступінь майстерності публічного виступу.

Простими словами риторика – це вміння гарно говорити. На думку українського ритора, Ф.Прокоповича, метою оратора є переконувати мовою, а завданням скласти промову таким чином, щоб вона переконувала слухача. Аби досягти цього оратор повинен виділяти й винаходити те, що найбільше конкретизує й сприяє справі: він повинен матеріал викласти у логічному порядку, має сам все оформити гарними словами в зв'язні речення, обов'язково запам'ятати все це і усно виголосити, не забуваючи пристосовувати мову жестів і рухів.

Діяльність людини, професія якої тісно пов'язана з виголошенням доповідей, промов, читанням лекцій, вимагає набуття певних навиків у виборі жанру, правильного й доречного формулюванні теми, відбору точного матеріалу та логічності його викладу, а також високої культури мовлення та спілкування в житті.

Існують такі види публічних промов:

1) Доповідь – одна із найпоширеніших форм виступу на публіці, важливий елемент об'єднання оратора із суспільством і громадою, і відкриває проблеми, що потребують бажано швидкого рішення. Розрізняють ще чотири види доповіді:

Ділова доповідь – офіційне повідомлення шляхів розв'язання деяких виробничих питань життя і діяльності певного колективу, організації.

Політична доповідь – різновид доповіді де присутнє розв'язання тільки політичних питань, у ній з'ясовують сутність, причини, наслідки певної політичної події, розкриваються шляхи розвитку суспільства.

Наукова доповідь – це така доповідь, яка узагальнює наукову інформацію, відкриття та результати наукових досліджень. Такі доповіді мають місце на різноманітних наукових зібраннях – конференціях, симпозіумах тощо.

Звітна доповідь – це доповідь, у якій повідомляється про роботу, виконану особою чи колективом за певний період.

2) Промова – підготовлений публічний виступ на певну актуальну тему, звернений до широкого загалу слухачів. Існують інформаційні, розважальні, вітальні, агітаційні промови.

3) Виступ – публічне виголошення промови з одного чи декількох питань. Поширеним є виступ за доповіддю. У такому виступі орієнтовно має бути вступ (вказівка не те про що будемо говорити), основна частина (виклад власного вирішення проблеми, питання), висновки (оцінка, пропозиція).

Успіхові будь-якого публічного виступу сприяє виразне й звучне мовлення. Це є дихання, дикція (вимова), голос, темп, інтонація (тон), жести, міміка. Тільки досконале володіння кожним складником техніки виразного мовлення може гарантувати високу якість мовлення.

Усне фахове спілкування відбувається у межах конкретних форм, яким властива особлива організація мовних засобів. В основу виокремлення цих форм покладено різні критерії.

1. За кількістю учасників: індивідуальне; колективне.

2. За способом взаємодії між комунікантами: діалогічне; монологічне; полілогічне.

3. За урахуванням каналів комунікації: безпосереднє (віч-на-віч); опосередковане (телефон, радіо, телебачення)

4. Залежно від змісту повідомлення: наукове (обговорення наукових проблем); побутове (обговорення щоденних проблем); естетичне; фахово-ділове.

Основним методом відбору кандидатів при влаштуванні на роботу є співбесіда з роботодавцем. Успіх чи невдача залежить від професійних характеристик (освіта, досвід, кваліфікація тощо), і від того, як себе зарекомендує кандидат на співбесіді.

Список літератури

1. Українська мова за професійним спрямуванням – Шевчук С.В.// Риторика і мистецтво презентації//2009р. – К.

2. Українське красномовство. Києво-Могилянська академія. – Онуфрієнко Г.С. // 2008. – К.

3. Стоян Т.А. Діловий етикет: моральні цінності і культура поведінки бізнесмена: Навчальний посібник. – К: «Центр навчальної літератури», 2004. – 232с.

*Науковий керівник: Варенко В.М.,
канд. пед. наук, доцент*